

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/8/2024
Identifikačné číslo spisu: 1516010345
Dátum vydania rozhodnutia: 15.02.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1516010345.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného Ľ. D. pre pokračovací zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 15. februára 2024 v Bratislave dovolanie obvineného Ľ. D. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Petra Jankovského proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 1. decembra 2022, sp. zn. 4To/98/2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Ľ. D. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo 6. októbra 2021, sp. zn. 4T/67/2016, uznal obvineného Ľ. D. za vinného z pokračovacieho zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to okresný súd obvinenému uložil podľa § 276 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a podľa § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava I. z 11. septembra 2006, sp. zn. 2T/109/2005, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 2. októbra 2007, sp. zn. 3To/4/2007, rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo 4. novembra 2003, a nakoniec rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 4. decembra 2001, sp. zn. 1T/80/1998, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil obvinenému trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutára právnickej osoby a túto zastupovať aj na základe plnej moci ako aj zákaz činnosti vykonávať funkciu prokuristu právnickej osoby na dobu 5 (päť) rokov.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd) na podklade odvolania podaného obvineným Ľ. D. rozsudkom z 1. decembra 2022, sp. zn. 4To/98/2021, podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obvineného Ľ. D. uznal za vinného z pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to krajský súd obvinenému uložil podľa § 276 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e) Tr. zák. a podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. krajský súd obvineného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava I. z 11. septembra 2006, sp. zn. 2T/109/2005, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 2. októbra 2007, sp. zn. 3To/4/2007, rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo 4. novembra 2003, a nakoniec rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 4. decembra 2001, sp. zn. 1T/80/1998, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil obvinenému trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutára právnickej osoby a túto zastupovať aj na základe plnej moci ako aj zákaz činnosti vykonávať funkciu prokuristu právnickej osoby na dobu 5 (päť) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal 27. júla 2023 na vyššie uvedenom okresnom súde splnomocnený obhajca JUDr. Peter Jankovský dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. k), pretože proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

V odôvodnení podaného dovolania obhajca argumentoval zásadou špeciality, ktorú si obvinený uplatnil vo vydávacom konaní, pričom v posudzovanom trestnom konaní nebol vydávajúcim štát požiadaný o dodatočný súhlas s jeho trestným stíhaním. V tomto smere sa obhajca nestotožnil s odôvodnením konajúcich súdov poukazujúcich na § 31 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len zákon o EZR), keďže na území Slovenskej republiky sa po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nezdržiaval dobrovoľne (hrozba opätovného vydania EZR), navyiac vyjadrenia obvineného o mieste jeho pobytu sa nemuseli zakladať na pravde a konajúce súdy ich mali preveriť.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného sa obhajca podaným dovolaním domáhal „zrušenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/98/2021 a vrátenia veci okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie“.

K dovolaniu obhajcu obvineného Ľ. D. sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava 5 (ďalej len „prokurátorka“) podaním zo 4. augusta 2023 konštatujúc, že dovolací dôvod prezentovaný obhajobou nebol naplnený a v súhrne je len opakovaním argumentov z predchádzajúcich štádií trestného konania. Vzhľadom k tomu navrhla dovolanie odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí bez meritórneho preskúmania veci.

Výjadrenie prokurátorky k dovolaniu bolo 27. septembra 2023 doručené obhajcovi obvineného a 28. septembra 2023 obvinenému Ľ. D., pričom do termínu konania neverejného zasadnutia dovolacieho súdu sa k nemu obvinený nevyjadril ani sám, ani prostredníctvom svojho splnomocneného obhajcu.

Dňa 2. februára 2024 bolo dovolanie obhajcu obvineného Ľ. D. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie

obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. - i keď dovolanie formálne podal vo vlastnom mene obhajca, ale z jeho obsahu vyplýva, že tak konal v mene obvineného M. D.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por. nie je splnený.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd., a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o obsahovú stránku podaného dovolania, najvyšší súd uvádza, že z väčšej časti obvinený v dovolaní zopakoval len svoju argumentáciu týkajúcu sa zásady špeciality, ktorú si uplatnil v rámci vydávacieho konania a ktorú prezentoval v konaní pred okresným a krajským súdom. Vzhľadom k tomu dovolací súd len odkazuje na odôvodnenie rozsudkov, v ktorých sa konajúce súdy s uvedenou námietkou obvineného podrobne vysporiadali spôsobom a v rozsahu, ktorý si osvojil a ktorý považoval za dostatočný.

Okresný súd v rozsudku na strane 4, 7 až 8 uviedol: Na hlavnom pojednávaní po zrušení veci Krajským súdom v Bratislave obžalovaný E. D. k zásade špeciality uviedol, že bol v roku 2008 v U. kvôli svojmu zdravotnému stavu, kde mal problém s odcudzenými dokladmi a tak sa chcel vrátiť na Slovensko. Napokon ale ostal v U. ešte dva roky a keď sa vracal na Slovensku na letisku v G. ho čakala polícia, ktorá ho umiestnila do väzby a bol mu pridelený advokát. A prekladateľ. Následne mu bolo oznámené, že je na neho zatykač na dodanie do výkonu trestu. Bol vydaný aj rozsudok španielskeho kráľovstva Najvyšším súdom a bol vydaný na Slovensko s výhradou, že sa nevzdal zásady špeciality. Obžalovaný ďalej uviedol, že bol vydaný vo veci podvodu na výkon trestu, pričom o predmetnej veci ani nevedel. Trest na ktorý bol vydaný zo Š. vykonával do 29. apríla 2013. V predmetnej veci mu bolo vznesené obvinenie v roku 2021(správne malo byť 2012) a dozvedel sa o tom vo výkone trestu, kde mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, proti ktorému podal sťažnosť. Po prepustení z výkonu trestu sa zdržiaval doma v Q. H. na mieste trvalého bydliska, kde sa staral o 90 ročnú matku. Obžalovaný sa vyjadril, že čo sa týka úkonov - výsluchov obvineného zúčastnil sa týchto na OR PZ dňa 7.novembra 2014 a 13. apríla 2015, pričom tieto podpísal. Odkedy bol prepustený z výkonu trestu, mu nebol súdom na Slovensku odobratý cestovný pas. Od roku 2013 nebol žiadnym súdom na Slovensku vzatý do väzby a nebola mu väzba nahradená obmedzením vycestovania z územia SR.

Pokiaľ ide o porušenie zásady špeciality, ktoré obžalovaný namietal, súd obžalovaného k tejto zásade na hlavnom pojednávaní po zrušení veci v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave aj vypočul, pričom podľa názoru súdu k porušeniu zásady špeciality vo vzťahu k obžalovanému nedošlo. V tejto súvislosti súd uvádza, že tak ako to vyplýva zo spisu i z výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní po zrušení veci, obžalovaný bol dňom 29. apríla 2013 prepustený z výkonu trestu odňatia

slobody, na ktorý bol do Slovenskej republiky vydaný. Obžalovaný sa ďalej zdržiaval na území Slovenskej republiky pričom v dňoch 7. novembra 2014 a 13. apríla 2015 sa zúčastnil i výsluchov na OR PZ, čo i sám potvrdil.

Podľa §31 ods. 2 písm. a) zákona č. 154/2010 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze, ak bola osoba vydaná do Slovenskej republiky, zásada špeciality sa neuplatní, ak vydaná osoba sa po prepustení z väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody zdržiava na území Slovenskej republiky viac ako 45 dní napriek tomu, že ho mohla opustiť, alebo sa dobrovoľne vrátiť na územie Slovenskej republiky potom, čo ho opustila.

Podľa §12 ods. 2 písm. a) zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze účinného do 31. augusta.2010, vydaná osoba môže byť stíhaná, odsúdená alebo podrobená ochrannému opatreniu alebo môže byť jej osobná sloboda inak obmedzená aj pre trestné činy spáchané pred vydaním, pre ktoré nebola vydaná, ak osoba po prepustení z väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného z obmedzením či pozbavením osobnej slobody sa zdržiava na území Slovenskej republiky viac ako 45 dní napriek tomu, že ho mohla opustiť.

Podľa §496 ods. 1 Tr. por. (Zásada špeciality) proti vydananej osobe nebude vedené trestné stíhanie pre iné trestné činy spáchané pred jej vydaním než pre tie, pre ktoré bola vydaná.

Podľa §496 ods. 2 Tr. por. ods. 1 sa nepoužije ak

- a) vydaná osoba po svojom prepustení z väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody sa zdržiava na území Slovenskej republiky viac ako 15 dní napriek tomu, že ho mohla opustiť,
- b) vydaná osoba opustí územie Slovenskej republiky a dobrovoľne sa vráti späť, alebo je na územie Slovenskej republiky dopravená z tretieho štátu zákonným spôsobom,
- c) dožiadaný štát sa vzdá uplatnenia zásady špeciality, alebo udelí dodatočný súhlas na trestné stíhanie pre ďalšie trestné činy, alebo
- d) vydávaná osoba sa v konaní o jej vydanie výslovne vzdá uplatnenia zásady špeciality všeobecne alebo vo vzťahu ku konkrétnym trestným činom spáchaným pred jej vydaním.

Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia aj vyjadrenie obžalovaného k zásade špeciality s poukazom na ustanovenie § 31 ods. 2 písm. a) zákona č. 154/2010 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze je zrejmé, že obžalovaný si už v danom prípade nemôže uplatniť zásadu špeciality a táto nemôže byť prekážkou pre ďalšie konanie. Obžalovaný Ľ. D. sa tak, ako to vyplýva z vyššie uvedených skutočností zdržiaval po dobu 45 dní na území Slovenskej republiky, čo je potvrdené i jeho samotnými výpoveďami, z ktorých vyplýva, že po prepustení z výkonu trestu dňa 29. apríla 2013, teda trestu, na ktorý bol vydaný, sa následne zdržiaval na území Slovenskej republiky a to na adrese trvalého bydliska v Q. H.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku reagujúc na odvolacie námietky obvineného vo vzťahu k uplatnenej zásade špeciality dospel k týmto záverom: V neposlednom rade treba vysloviť, že odvolateľ sa mylí, keď napadnutý rozsudok označuje za nezákonný aj z dôvodu, že súd I. stupňa nerešpektoval ním uplatnenú zásadu špeciality podľa § 31 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a rozhodol bez toho, aby požiadal vydávajúci štát o udelenie dodatočného súhlasu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaným uplatnená zásada špeciality podľa § 31 zákona č. 154/2010 Z. z. bola v posudzovanom prípade prelomená, ako to napokon vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný evidentne prehliada ustanovenie § 31 ods. 2 písm. a) zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, podľa ktorého, ak bola osoba vydaná do Slovenskej republiky, zásada špeciality sa neuplatní, ak vydaná osoba sa po prepustení z väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody zdržiava na území Slovenskej republiky viac ako 45 dní napriek tomu, že ho mohla opustiť, alebo sa dobrovoľne vrátiť späť, alebo je dopravená zákonným spôsobom na územie Slovenskej republiky potom, čo ho opustila. V tomto smere krajský súd poukazuje síce na stručné, ale výstižné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku k naznačenej problematike, bez potreby tieto argumenty okresného súdu znovu opakovať, prípadne bližšie rozvádzať. Podstatným je tá skutočnosť, že obžalovaný bol z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustený dňa 29. apríla 2013 a následne sa po dobu 45

dní zdržiaval na území Slovenskej republiky, a to na adrese svojho trvalého bydliska. Tuto skutočnosť nespochybnil ani sám obžalovaný v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní. V daných súvislostiach sú námietky obžalovaného bezpredmetné a jeho výklad konkrétnych ustanovení zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, vzťahujúce sa na tento konkrétny prípad je nesprávny a chybný.

Nad rámec vyššie uvedenej argumentácie konajúcich súdov vo vzťahu k obvineným Ľ. D. uplatnenej zásade špeciality a z toho rezultujúceho dôvodu dovolania podľa § 371 ods.1 písm. k) Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Obvinený Ľ. D. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. z 11. septembra 2006, sp. zn. 2T/109/05, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 2. októbra 2007, sp. zn. 3To/4/07, odsúdený pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (skutok bol spáchaný 27. júla 2001), k trestu odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať mesiacov) so zaradením na jeho výkon do II. nápravno-výchovnej skupiny. Obvinený bol na výkon trestu odňatia slobody vydaný zo Š. na základe európskeho zatýkacieho rozkazu zo 6. júla 2009, ktorý bol príslušným sudcom vydaný len za účelom dodania obvineného do výkonu vyššie uloženého trestu odňatia slobody, pričom obvinený si uplatnil zásadu špeciality a s touto výhradou bol aj vydaný. Obvinený 29. júla 2011 nastúpil trest, z ktorého bol podmienčne prepustený 22. februára 2013.

Obvinenému v posudzovanej trestnej veci bolo vznesené obvinenie 26. januára 2012, pričom už v rámci podanej sťažnosti si uplatnil zásadu špeciality a vzniesol námietku neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Obvinený Ľ. D. bol vo veci v procesnom postavení obvineného vypočutý 13. augusta a 7. novembra 2014 a opätovne 13. apríla 2015, pričom opakovane deklaroval svoju trvalú prítomnosť na území Slovenskej republiky v mieste trvalého bydliska, čo potvrdzuje aj prevzatie predvolania za účelom preštudovania vyšetrovacieho spisu z 2. novembra 2015. Uvedenú skutočnosť napokon obvinený Ľ. D.Á. potvrdil aj na hlavnom pojednávaní 23. januára 2017 a 16. novembra 2020.

Základné pravidlo zásady špeciality je vymedzené v odseku 1 § 31 zákona o Európskom zatýkacom rozkaze. V princípe ide o právo vyžadanej osoby, ktoré spočíva v tom, že po jej odovzdaní nesmie byť v štáte, ktorý vydal európsky zatýkací rozkaz, stíhaná, odsúdená, nemôže byť obmedzená jej osobná sloboda, a to za trestné činy, ktoré spáchala pred jej odovzdaním, na ktoré sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahuje.

Zásada špeciality nie je absolútna. V odseku 2 sú upravené jej výnimky. Ak nastane niektorá z taxatívne vymedzených skutočností, justičné orgány, ktoré vykonávajú európsky zatýkací rozkaz, sú oprávnené osobu trestne stíhať a odsúdiť, môžu obmedziť jej osobnú slobodu, a to za trestné činy, ktoré spáchala pred jej odovzdaním, na ktoré sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahuje.

Jednotlivé výnimky majú rôzne odôvodnenie a ich zavedenie (implementácia) je v jednotlivých členských štátoch EÚ rôzna. Výnimka uvedená v písm. a) sa vzťahuje na postoj vyžadanej osoby k jej zotrvaní na území domovského štátu, pričom túto výnimku zaviedli všetky členské štáty.

Podľa § 31 ods. 2 písm. a) zákona o EZR sa zásada špeciality neuplatní, ak sa odovzdaná osoba po prepustení z väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody dobrovoľne zdržiava na území Slovenskej republiky viac ako 45 dní napriek tomu, že ho mohla opustiť, alebo sa dobrovoľne vráti späť, alebo je dopravená zákonným spôsobom na územie Slovenskej republiky potom, čo ho opustila. Táto výnimka zo zásady špeciality sa vzťahuje na postoj vyžadanej osoby k jej zotrvaní na území Slovenskej republiky a takéto rozhodnutie osoby je možné vnímať ako tiché udelenie súhlasu s jej trestným stíhaním.

Najvyšší súd vychádzajúc z vyššie uvedeného rovnako ako skôr konajúce súdy dospel k záveru, že

obvinený Ľ. D. tým, že sa po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dobrovoľne a preukázateľne zdržiaval na území Slovenskej republiky, tým udelil tichý súhlas so svojim trestným stíhaním, v dôsledku čoho boli splnené zákonné podmienky výnimky zo zásady špeciality, ktorú si predtým uplatnil a s výhradou ktorej bol predtým vydaný.

Z tohto dôvodu Najvyšší súd mal za to, že v predmetnej veci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por. nebol naplnený, a preto dovolací súd dovolanie obvineného Ľ. D. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.